

บทนำ

"เจ้าว่าอะไรนะ! เจ้าได้ตกลงแลกเปลี่ยนกับท่านหญิงสิบสองไปแล้วหรือ...อู๋ป!"

หลันเซวียนขึ้นเสียงดังด้วยความตกใจ แต่ยังไม่ทันกล่าวขบประโยคปากของนางก็ถูกฉิ่งชินเอามือปิดไว้

"ซูว์ ถึงแม้ที่นี่จะเป็นที่ประชุมลับของพรรคองค์หญิงเรา ทว่ากำแพงมีหูประตูดูมิช่อง ยังคงต้องระมัดระวังเอาไว้บ้างจะดีกว่า"

"ใช่แล้ว ๆ"

ฟูเว่ยและจิ้งอวีพากันพยักหน้าหงึกหงักอย่างเห็นด้วย

สถานที่อันตรายเป็นที่ซึ่งปลอดภัยที่สุด ดังนั้นวันนี้พวกนางจึงนัดหมายมาประชุมกันที่อุทยานดอกไม้ซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังพระราชวัง ต้องห้าม เหล่านางกำนัลและขันทีแม้จะถอยหนีออกไปยืนเสียห่าง ทว่ายังไม่วายปรายตามองมาอย่างระแวงระวังภัย

ท่านหญิงสลิ้มรัก

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะท่านหญิงทั้งสี่คือ 'ตัวอันตราย' ซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือของเมืองปักกิ่งนั่นเอง

พวกนางมีโชติภาพดีพียง แต่เป็นหญิงสาวที่มีอายุใกล้เคียงและคบหากันสนิทสนมจนกลายเป็นสหayaรัก

ในบรรดาคนทั้งสี่นั้น หลันเซวียนก็คือพระราชธิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ฉิงซิ่นคือธิดาที่อวี๋ซิ่นอ่องรักใคร่ทะนุถนอมจนแทบจะประคองไว้ในอุ้งมือ ส่วนฟูเว่ยและจิ้งอวี่ก็คือธิดารักของอ่องฝูและอ่องอี้ เชื้อพระวงศ์ชาวฮั่นของราชวงศ์ก่อนหน้าซึ่งราชสำนักแมนจูได้ดึงมาร่วมในการปกครองแบบแมนจูผสมฮั่นในปัจจุบัน

ท่านหญิงทั้งสี่มีฐานะสูงศักดิ์ยิ่ง ทว่าบิดาและมารดาของพวกนางมักจะถูกการกระทำอันเกินคาดของบุตรสาวทำเอาแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝอยอยู่เป็นประจำ บ่อยครั้งที่ต้องกำขั้วป่าวไพร่ในตำหนักให้คอยจับตาดูเพื่อป้องกันมิให้พวกนางทำเรื่องน่าตกใจขึ้นมาอีก

เพียงแต่พวกนางไม่เคยยอมรับว่าตัวเองเป็น 'ตัวอันตราย' แต่อย่างใด กลับขึ้นชมบูชาและปฏิบัติตามคำขวัญของสำนักศึกษาตงหลินในสมัยราชวงศ์หมิงซึ่งเป็นโคลงคู่สองประโยคว่า

'รับฟังทุกขุสัชของปวงประชา หมั่นเพียรศึกษาตำราเรียน'

โคลงคู่บทนี้ได้กลายมาเป็นวัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง 'พรรคองค์หญิง' ของพวกนาง ดังนั้นพวกนางจึงต้องสนใจในเรื่องราวทั้งหลายทั้งปวงที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้

อย่างเช่นยามที่ทราบข่าวว่าขุนนางรับสินบนบางคนใช้คำแอบอ้างสวยหรูเพื่อรีดนาทาเร้นจากประชาชนที่ทำมาหากินอย่างสุจริต พวกนาง

จะสืบข่าวจนได้หลักฐานและข้อพิสูจน์อย่างชัดเจน จากนั้นจึงจับกุมตัวพวกเขาส่งไปยังที่ว่าการอำเภอเพื่อรอรับโทษ ยังมีพวกลูกหลานตระกูลขุนนางชั้นสูงบางคนที่ทำกรลักพาตัวสาวชาวบ้านเข้าจวนเพื่อแสวงหาความสำคัญใส่ตัว พวกนางก็บุกเข้าไปช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นออกมาแล้วส่งกลับภูมิลำเนาเดิม แน่ใจว่ายังมีเรื่องที่พวกนางปลอมตัวเป็นชายนำขบวนเสบียงอาหารไปส่งถึงภาคเหนือเพื่อช่วยบรรเทาทุกข์แก่ประชาชนที่ประสบภัยธรรมชาติ

สำหรับเรื่องที่เป็นสุดยอดแห่งความใฝ่ฝันนะหรือ นั่นก็คือเรื่องที่พวกนางคิดเจริญรอยตามท่านเจิ้งเหอ* ลอบขึ้นเรือเพื่อเตรียมตัวท่องมหาสมุทรไปทางตะวันตกเพื่อชมดูประเทศอื่นๆ ในโลก เพียงแต่ฐานะของพวกนางถูกเปิดเผยเสียก่อน ดังนั้นสมาชิกพรรคองค์หญิงทั้งสี่ที่ปลอมตัวเป็นชายจึงถูกจับตัวส่งกลับขึ้นฝั่งไปรอรับโทษยังตำแหน่งของตัวเองต่อไป

ถึงกระนั้นพวกนางก็ไม่ย่อท้อ ลอบจัดหาหมอสอนศาสนาชาวต่างชาติมาสอนภาษาตะวันตก ตอนนี้พวกนางแต่ละคนต่างอ่านออกเขียนภาษาตะวันตกได้อย่างคล่องแคล่วเป็นอย่างยิ่ง

ถึงแม้พวกนางจะเรียกตัวเองว่า 'พรรคองค์หญิง' แต่ก็ล่วงรู้มาอย่างชัดเจนว่าบรรดาท่านชายและท่านหญิงที่ไม่กินเส้นกันเหล่านั้นต่างเรียกพวกนางลับหลังว่า 'พรรคสาวฉาวโฉ่' วิจัยเห็นว่าพวกนางกระทำเรื่องที่ไม่สมควรแก่ฐานะและบรรดาศักดิ์ ไม่เพียงฝึกวิทยายุทธ์ ศึกษาวิชาแพทย์ ยังเรียนภาษาตะวันตกที่ฟังไม่เข้าใจพวกนั้นอีกด้วย กระทั่งแอบจัดตั้ง

* เจิ้งเหอ หรือที่คนไทยรู้จักดีในนามเจ้าปองง (มาจากชื่อเดิม คือ ชันเป่า) เป็นมหาขันทีชาวมุสลิมแห่งราชวงศ์หมิง และเป็นแม่ทัพผู้นำขบวนเรือจีนออกเดินทางสำรวจรอบโลก

ท่านหญิงสลิมรัก

องค์กลับมา บ่อยครั้งที่ต้องออกไปพักค้างแรมตามบ้านชาวนา
ชั้นต่ำอ้างว่าเพื่อเลียนแบบจักรพรรดิยามเสด็จประพาส ไม่มีความเป็น
ท่านหญิงที่สูงศักดิ์เลยแม้แต่หน่อย

ดังนั้นหากจะพูดไปแล้ว พวกนางทั้งสี่คนล้วนเป็นเผือกร้อนในมือของ
บิดามารดาทั้งนั้น พออายุได้สิบห้า แต่ละตำหนักจึงต่างคิดจะโยน
บุตรสาวตัวเองไปให้ครอบครัวทางสามมีดูแลแทบไม่ทัน แต่จนใจยิ่งที่ 'วีรกรรม
อันโดดเด่น' ของลูกสาวตนยากจะปกปิดไว้ได้มิด ถึงจะเกิดมารูปโฉม
โฉมพรรณงดงามพิไลล้ำประดุจนางสวรรค์ แต่เชื้อพระวงศ์และขุนนางใหญ่
ได้ร่วมแปดกองธงต่างไม่มีใครกล้าส่งคนมาสู่ขอ

ในเมื่อไม่มีใครต้องการก็ได้แต่ใช้วิธีบีบบังคับเอา ดังนั้นเรื่องมงคล
เรื่องแรกของพรองค์หญิงจึงได้บังเกิดขึ้น สาเหตุมาจากบิดาของฉิงซิน
เคยช่วยชีวิตท่านชายฉินไว้ได้ในสนามรบ ดังนั้นจึงอ้างเรื่องบุญคุณมา
บีบบังคับให้อีกฝ่ายยอมตกลงแต่งงานกับบุตรสาวตน

คิดไม่ถึงฉิงซินมิเพียงไม่ต้องการ นางยังแอบไปตกลงแลกเปลี่ยนสามี
กับท่านหญิงสิบสองผู้ซึ่งเอาแต่ปั่นคร่ำครวญอยู่ในช่วงหลายวันที่ผ่านมา
จึงอวีซึ่งชอบศึกษาวิชาแพทย์ ทั้งยังได้รับฉายาว่า 'หนอนตำรายา'
ไม่ว่าจะเป็นโครงร่างและรายละเอียดในตำรายาสมุนไพรของหลี่ซือเจิน
หรือตำราปรับปรุงการแพทย์ของหวังชิงเฉียน นางล้วนท่องจำได้ขึ้นใจ
ราวกับนับสมบัติในบ้านตัวเอง เพียงแต่ว่าจนถึงบัดนี้นางยังได้แต่ 'วางแผน
ยุทธการบนแผ่นกระดาษ' ไม่เคยมีโอกาสดำเนินชีวิตรักษาคนไข้อย่างจริงจัง
เลยสักครา เอ่ยเตือนสหายรักขึ้นว่า

"คนที่ท่านหญิงสิบสองต้องแต่งงานด้วยเป็นคนตาบอด โรคทางตานี้

มีไข้คิดจะรักษา ก็รักษาให้หายได้ เจ้าคิดรอบคอบแล้วหรือ"

"ใช่แล้ว เจ้าคิดดีแล้วหรือ ได้ยินว่าท่านชายเฉิงเยี่ยเป็นคนตาบอดที่
อารมณ์ร้าย น่าดูขมเขี้ยวนะ!"

ฟูเวยกี้คือผู้มีฝีมือด้านการครัว เป็นเลิศจนได้รับฉายาว่า 'เทพธิดา
แห่งอาหาร' ขณะที่ธิดาสาวตระกูลสูงศักดิ์คนอื่น ๆ ไม่คิดจะเฉียดกราย
เข้าไปใกล้ห้องครัวที่เต็มไปด้วยถ่านน้ำมันและหม้อขามรามไห ทว่านางกลับ
มีความสุขยิ่งนักในการปรุงอาหารรสเลิศออกมาวางจานแล้วจานเล่า

"ข้าคิดดีแล้ว อีกอย่างข้าขอก้าวแก้ตัวแทนเขาสักประโยคเถอะ
มีใครบ้างที่ตาบอดแล้วจะอารมณ์ดีอยู่ได้เล่า"

ฉิ่งซินตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว

นางเองก็มีความฝันที่จะออกท่องทะเลเช่นเดียวกับสหายรักทั้งสาม
แต่กลับมีฉายาที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดในบรรดาคนทั้งสี่นั่นก็คือ
'จอมหลงทาง' ตั้งแต่เกิดมานางไม่เคยแยกแยะออกเลยว่าทิศใดคือเหนือใต้
ตะวันออกตะวันตก

"แต่ว่าท่านชายเฉิงเยี่ยเป็นคนตาบอดนะ!"

ฟูเวยกี้เตือนสติสหายรักอีกคำมิได้ หากฉิ่งซินแต่งงานให้เขามิ
เท่ากับต้องดูแลคนตาบอดคนหนึ่งไปตลอดชีวิตหรือ

"ข้ารู้แล้วว่า ก็ถ้าหากเขาไม่ตาบอด มีหรือท่านหญิงสิบสองจะยอม
แลกเปลี่ยนสามีกับข้า"

ฉิ่งซินไม่ไขว่หน้าไขว่หลัง ถึงการแลกเปลี่ยนในครั้งนี้จะดูไม่ยุติธรรม
ต่อนางอยู่บ้าง แต่นางก็มีแผนการของตัวเอง

"จริงด้วย ถึงแม้ท่านชายฉินจะเจ้าชู้กรุ่มกริมไปบ้าง แต่อย่างน้อยเขา

ท่านหญิงสลิ้มรัก

ก็ไม่ใช่คนพิการ ยิ่งไงก็ดีกว่าท่านชายเจียงเยี่ยอย่างแน่นอน"

จึงอวีก็เห็นเช่นเดียวกัน

"หรือไม่เจ้าก็หลบหนีการแต่งงานไปเสีย ต้องยอมทนแต่งให้แก่คนตาบอดด้วยเล่า"

หลันเซวียนยังคงมิดแปดด้าน

"จะหนีไปที่ใดเล่า หนิคนนี้พันท่านพ่อก็ต้องจัดหาคนโชคร้ายอีกคนมาให้ข้าอยู่ดี อย่างกังวลใจไปเลย ข้าได้สืบข่าวมาเป็นอย่างดีแล้ว"

สองตาสุกใสของนางเป็นประกาย

"เจียงเยี่ยเป็นคนรังเกียจผู้หญิง การแต่งงานครั้งนี้เป็นบิดาเขาจัดการให้ เขาถึงกับประกาศล่วงหน้าจะให้ภรรยาตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย เช่นหญิงม่าย เป็นหรือตายเขาจะไม่มีวันสนใจ ดังนั้นถึงตอนที่พวกเจ้าจะออกท่องทะเลกว้างย่อมต้องเผื่อที่ว่างให้แก่ข้าด้วยหนึ่งที่นั่ง!"

"ที่แท้..."

และแล้วสหายทั้งหลายก็เข้าใจชัดเจน จุดสำคัญอยู่ตรงนี่เอง! ออกเรือต้องเชื่อฟังสามี ดังนั้นหากกระทั่งสามียังไม่สนใจแล้วใครจะมาสนใจนางเล่า กอปรกับบิดามารดาของฉิงซินยึดหลักโบราณคร่ำครึว่าบุรุษสำคัญกว่าสตรี บุตรสาวที่แต่งงานออกไปก็เปรียบเสมือนน้ำที่สาดออกจากบ้าน คิดจะให้พวกเขาเดินทางไปถึงชูโจวเพื่อสอบถามสารทุกข์สุกดิบของนางนะหรือ เกรงว่าคงต้องรอถึงชาติหน้าโน่น ต่อไปนางจะได้มีอิสระไปตลอดชีวิตแล้ว!

"เข้าใจแล้วใช่ไหม ดังนั้นข้าถึงได้นัดหมายกับท่านหญิงสลิ้มสองอย่างดิบดี"

ฉิงชินกล่าวอย่างกระตือรือร้นพลางล้วงเอาแผนที่เล็กๆ ที่นางวาดเองกับมือออกมาจากอกเสื้อ

"พวกเราเลือกแต่งงานในวันเดียวกัน และต้องแต่งงานลงไปทางใต้เช่นเดียวกัน นางแต่งไปเจียงซู ส่วนข้าเลยไปทางใต้อีกหน่อยซึ่งก็คือเมืองหย่งอัน ดังนั้นขณะที่พวกเราหยุดพักขบวนระหว่างทาง พวกเจ้าก็มีหน้าที่ปรากฏตัวออกมาแล้วอ้างว่ามาเพื่อส่งตัวข้าและท่านหญิงสิบสอง ซึ่งเป็นสหายรักไปแต่งงาน แน่นอนว่าเมื่อถึงตอนกลับขึ้นแถวเจ้าสาวอีกครั้ง...ทีๆ"

ท่านหญิงทั้งสามล้วนฉลาดเฉลียวมีไหวพริบ พอรับฟังถึงตรงนี้ก็เข้าใจในแผนการของนางทันที

7

เดือนแปดของฤดูใบไม้ร่วงผ่านไป เกี่ยวเจ้าสาวของท่านหญิงสลิบสอง ถูกเขย่าไล่สิ่งชั่วร้ายตามประเพณีไปตลอดทางตั้งแต่ปักกิ่งจนถึงถนนสาย คึกคักของเมืองซูโจว จากนั้นก็เขย่าต่อจนผ่านตัวเมืองออกไป ไม่เพียงแค่นั้น เกี่ยวยังถูกห้ามเขย่าต่อไปจนถึงบริเวณชานเมืองอันรกร้างแห่งหนึ่ง

สาวงามในเกี่ยวได้โยนหมวกเจ้าสาวที่หนักอึ้งแทบจะทับคนตายไปได้ ข้างกายเสียนานแล้ว หลังจากอ้าปากหาอย่างเบื่อหน่ายคราหนึ่ง นางก็คุกเข่าขึ้นบนที่นั่งพลงแนบใบหน้ากับตัวเกี่ยวเพื่อมองทะลุผ่านช่องหน้าต่างที่ฉลุรูหลายอย่างงดงาม และแล้วก็ต้องเบิกตากว้างมองดูทิวทัศน์ป่าเขาลำเนาไพรที่ตรงหน้าอย่างงุนงง

เป็นไปไม่ได้! ท่านชายซึ่งตาบอดอยู่ห่างไกลความเจริญถึงเพียงนี้ เขียวหรือ! แม้ว่าด้วยสภาพของเขาจะอยู่ที่ไหนทิวทัศน์ก็ล้วนดำมืดไปหมดก็ตาม แต่ว่า...

นางกะพริบตาปริบ ๆ และแล้วก็ต้องเบิกตากว้างขึ้นอีกครั้ง
"หยุดเถียว! หยุดเถียวเดี๋ยวนี้!"

นางตะโกนร้องเสียงดัง คนหามเถียวระงักเท้าอย่างตกใจ เพียงชั่วพริบตา เงาร่างสีแดงก็พุ่งปราดออกจากเถียว ถลาร่อนไปยังชะง่อนผาลึกที่อยู่ห่างออกไปข้างหน้าไม้ไผ่กลั่น

ไม่ได้การ! หรือว่าท่านหญิงสิบสองที่นั่งทอดถอนใจมาตลอดทางในที่สุดก็อดรอนทนไม่ได้ คิดกระโดดหน้าผาตายเพื่อหลบหนีการแต่งงานในครั้งนี้ให้รู้แล้วรู้รอดไป! ทุกคนต่างมองหน้ากันอย่างตื่นตะลึงในตอนแรก จากนั้นเมื่อได้สติก็แผดเสียงร้องอย่างเสียขวัญว่า

"รีบไปช่วยคนเร็วเข้า!"

คนหามเถียว แม่สื่อ สาวใช้ รวมไปถึงคนงานทั้งหลายต่างวิ่งหน้าตื่นตามไปอย่างตกใจ แต่เมื่อไปถึงขอบหน้าผาก็พบว่าเรื่องราวไม่ได้เป็นไปอย่างที่พวกเขาคิดแม้แต่เน้อย กลายเป็นว่าสตรีนางหนึ่งที่พวกเขารู้จักเป็นอย่างดีกำลังยืนอยู่ที่ขอบผา ส่วนท่านหญิงสิบสองคนนั้นกำลังกล่าวเตือนสตินางมิให้กระโดดลงไปต่างหาก

"แม่นาง เจ้าอย่าได้คิดสั้นเป็นอันขาด มีเรื่องทุกข็ใจอันใดก็ลองปรึกษาหาทางแก้ไขดูก่อนเถิด"

ฉิ่งฉินมองไปยังสตรีในชุดสีม่วงซึ่งยืนอยู่ห่างจากขอบหน้าผาเพียงหนึ่งก้าวเท่านั้นพลางเตือนสติ โดยเลือกใช้ถ้อยคำอย่างระมัดระวัง

"ข้าไม่ต้องการให้เจ้ามายุ่งเถียว เจ้าหลีกไป!"

ตู้เฉียวเซี่ยย่นถลิ่งตาใส่สาวงามแปลกหน้าอย่างขุ่นเคืองใจ จากนั้นก็คอยชำเลืองสายตาไปทางป่าไม้อันเขียวชอุ่มที่อยู่ตรงหน้าไปทางด้านขวา

เป็นระยะๆ เหตุใดเขาจึงไม่ปรากฏกายขึ้นเสียทีนะ

"แม่นางเฉียวเซวียน โฉนท่านถึงมาอยู่ที่นี้ได้"

ป่าหลินซึ่งวันนี้มีฐานะเป็นแม่สื่อวิ่งกระหืดกระหอบมาถึงข้างกาย ท่านหญิงสิบสอง มองดูผู้เฉียวเซวียนอย่างห่วงกังวลยิ่ง เมื่อสามปีก่อน สถานที่นี้เคยเกิดเรื่องน่าเศร้าขึ้น แล้วโฉมวันนี้นางจึงจะจงมาปรากฏตัว ที่นี้อีกเล่า

"ป่าหลิน? ถ้าเช่นนั้นนางก็คือ..."

ผู้เฉียวเซวียนพลันฉุกใจคิดได้ในทันที ไฟแห่งความริษยาลุกโชนขึ้น ในใจ นางตัวตวัดสายตาไปยังโคมระยาศราญในชุดสีแดงพร้อมผ้าคลุมลายปัก ตรงหน้าพรางตะคอกใส่อย่างเดือดดาล

"เจ้าก็คือเจ้าสาวของเฉิงเยี่ยนนั่นเอง!"

นางสูดลมหายใจลึกๆ คราหนึ่ง กล่าวอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟันว่า

"ที่ข้าต้องการกระโดดหน้าผากก็เพื่อให้เจ้าโชคร้ายในวันแต่งงานไงเล่า! ใครใช้ให้เจ้ามาแย่งเฉิงเยี่ยนของข้า!"

ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง คิดไม่ถึงว่าคนตาบอดอารมณ์ร้ายคนหนึ่งจะเป็น ที่หมายปองของผู้คนเช่นนี้ คิดแล้วนี่ก็อยากจะได้เห็นหน้าสามีในอนาคต ของนางเสียเหลือเกิน

"ตามใจเถิด หลังจากข้าหันหลังให้แล้วเจ้าค่อยกระโดดลงไปก็แล้วกัน"

นางทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสียอย่างนั้น เพราะเรื่องการสะละชีวิตบูชา ความรักเป็นสิ่งที่นางดูถูกดูแคลนเป็นที่สุด ชีวิตคนเรานั้นสวยงามยิ่ง นอกจากความรักระหว่างชายหญิงแล้วยังมีเรื่องดีๆ อีกมากมายที่รอให้ คนเราไปกระทำ